

עפ"ת 31815/01/23 - עבד אל פתאח אבו פנה, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 31815-01-23 אבו פנה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 124237/2019

בפני **כבוד השופט מאזן דאוד**
המערער
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
ב"כ המערער: עו"ד יחיא מאמון
ב"כ המשיבה: עו"ד רוהיפה זכור מפרקליטות מחוז חיפה פלילי

פסק דין

מבוא:

1. בפני ערעור על פסק הדין של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת עידית פלד), שניתן בתיק ת"ד 8962-10-19. הכרעת הדין ניתנה ביום 30.11.21 וגזר הדין ביום 28.11.22.

2. המערער הודה בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, לאחר שחזר בו מכפירתו והורשע בעבירות של **נהיגה ברשלנות** - עבירה לפי סעיף 262(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן - "**הפקודה**") וסעיף 238(2) לפקודה; **סטייה מנתיב** הנסיעה (נסיבות מחמירות) - עבירה לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - "**התקנות**"); **התנהגות הגורמת נזק וחבלה של ממש** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות וסעיף 38(3) לפקודה.

עובדות כתב האישום המתוקן:

3. בתאריך 19.3.19 בשעה 16:30, או בסמוך לכך, נהג המערער ברכב פרטי טיוטה ממערב למזרח בכביש המחבר בין כפר קרע לגבעת ניל"י; הכביש בו נהג המערער הינו כביש דו סטרי, נתיב לכל כיוון; אותה עת ממול כיוון נסיעת המערער נסע חמזי קאסם ברכב פרטי פורד (להלן: "**הנהג המעורב**"), ממזרח למערב, בכביש האמור.

4. נטען כי המערער נהג ברשלנות בכך שסטה מנתיב נסיעתו לנתיב הנגדי מסיבה שאינה ידועה, וגרם להתנגשות כלי הרכב; וכתוצאה מהתאונה נחבל הנהג המעורב חבלות של ממש: אובחן בבית"ח רמב"ם

עם מולטיטראומה קשה: שברים בצלעות, שבר באולנה שמאל, שבר בפמור שמאלי וימני, שבר של טיביה ימנית, שבר בפיבולה ימנית, פנאומוטורקס דו"צ, צלקות בשתי רגליים ומרפק שמאל, וחבלות נוספות; נזקק לאשפוז מיום 19.3.19 ועד ליום 31.3.19 (13 ימים) ובהמשך הועבר לביה"ח לוינסטיין לצורך שיקום. עוד כתוצאה מהתאונה נחבל אף המערער חבלות של ממש בכך שנגרמו לו שברים עם תזוזה במנוברים ובגוף הסטרנום הפרוקסמלי, שברים בצלעות 2-8 מימין, שבר דחיסתי בגוף חוליה L2 וחבלות נוספות; והמערער

ההליך בבית המשפט קמא

5. כאמור הודאת המערער באה במסגרת הסדר טיעון, שלפיו המערער חזר בו מכפירתו, כתב האישום תוקן באופן שהאישום השני שונה לנהיגה רשלנית (תחת נהיגה בקלות ראש) והמערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע והופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר.

ב"כ המערער בבקשתו להפניית המערער לשירות המבחן ציין:

"בטרם אטען לעונש אבקש להפנות את הנאשם אל שירות המבחן על מנת שיוגש תסקיר בעניינו אשר אינו יחייב את המאשימה ובמסגרת הטיעונים לעונש יורשה להגנה להגיש ראיות מטעמה לעניין העונש."

ב"כ המשיבה ציינה:

"אין התנגדות, ובלבד שהמלצות התסקיר לא יגבילו את עמדתנו העונשית. ובמסגרת הראיות לעונש בכוונתנו להעיד את נפגע העבירה לרבות הצגת מסמכים רפואיים אם ישנם."

אכן לא הייתה הסכמה עונשית במסגרת הסדר הטיעון, והצדדים לא היו ברורים ביחס למהות המסמכים שהמערער היה רשאי, כך לפי לשון הודעת הצדדים, להציג בפני בית המשפט .

6. שירות המבחן המליץ על ענישה בדרך של ביצוע עבודות של"צ כחלופת ענישה חינוכית ושיקומית וזאת לצד הטלת פסילה ותשלום פיצוי לנפגע התאונה.

7. המשיבה, במסגרת טיעוניה לעונש בפני בית משפט קמא העידה מטעמה את הנהג המעורב שנפגע בתאונה והגישה באמצעותו אסופת מסמכים ותעודות רפואיות ומסמכי קצבת נכות כללית מהמל"ל.

8. המערער במסגרת טיעונו טען, בין היתר, כי רף הרשלנות הוא ברף הנמוך ביותר וביקש להגיש ראיות

לעניין עובדות נסיבות התאונה בהן הודה ובית משפט קמא בהחלטתו מיום 25.10.22 ונוכח התנגדות המשיבה לא אפשר למערער להגיש ראיות בעניין הזה וציין כי

"משנשמעה הודאת הנאשם בעובדות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, אין לי להיזקק לעובדות שלא הוכחו בראיות או בהסכמה מפורשת עם התביעה, ולכן יש להוסיף את התנגדות המאשימה".

9. ביום 20.11.22 הגיש המערער "בקשה לאישור ביטול הסדר טיעון" וביקש לבטל את ההסדר ולהחזיר את הדיון בתיק לשלב בו הוצג ההסדר. המערער טען כי המשיבה חזרה בה בפועל מהבטחתה להסכים להגשת כל מסמך או ראייה לעונש בשלב הטיעונים לעונש ואף עתרה לענישה חמורה לאחר התסקיר, תוך הפרה בוטה מהסכמת הצדדים. בית משפט קמא לאחר ששמע את טענות הצדדים קבע כי אין מקום לקבל ראיות שאינן מוסכמות באשר למסד העובדתי בכתב האישום בו הודה המערער, ובהסכמת המשיבה התיר בית משפט קמא הגשת מסמכים מוסכמים - דוח בוחן בצירוף תרשים ותמונות (נ.2 ו-נ.3). מסמכים אחרים כגון פניה לתיקון הכביש- לא הותרה בידי בית המשפט.

10. הסנגור טען כי על פי התרשים ודוח הבוחן ניתן לראות כי הסטייה של המערער לנתיב הנגדי הייתה מזערית וכי התאונה אירעה בסופה של עקומה בכביש וכי הנהג המעורב אילו היה זהיר היה אולי יכול לסטות ולמנוע את התאונה. מנגד טענה המשיבה כי אין במסמכים אלה כדי ללמוד על אחריות תורמת מצד הנהג המעורב.

11. כאמור, טרם הטיעון לעונש הופנה המערער לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו. בתסקיר צוין כי המערער כבן 62, נשוי ואב ל- 6 ילדים, עבד כנגר עצמאי והוא נחבל בעצמו בתאונה והוכר כבעל 52% נכות מהמל"ל.

12. המערער התקשה בפני שירות המבחן להכיר בכך כי נהג ברשלנות וכי הוא אחראי לתאונה. יחד עם זאת, הוא הביע צער כנה לפגיעה בנהג הרכב המעורב. שירות המבחן התרשם כי עמדתו האמביוולנטית של המערער נובעת מקושי לקבל את נהיגתו הרשלנית העומדת בפער לתפיסתו את עצמו כאדם אחראי ושקול ומתקשה לקבל כי התנהגותו גרמה לפגיעה באחר.

13. עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות מעלה כי המערער אווז ברישיון נהיגה משנת 1984 ולחובתו 10 הרשעות קודמות, מתוכן 3 שנעברו לאחר אירוע התאונה בעניינו.

14. נוכח האמור, סבר שירות המבחן כי הטלת ענישה של ביצוע של"צ עשוי להוות חלופת ענישה חינוכית ושיקומית, אותה יוכל לבצע למען אוכלוסייה נזקקת. שירות המבחן העריך כי תרומה זו לחברה לצד

פיצוי לנפגע יהיה בהם כדי להקטין סיכון להישנות ביצוע עבירות ולכן המליץ שירות המבחן להטיל על המערער צו של"צ בהיקף של 150 שעות למשך שנה לצד פסילה ותשלום פיצוי לנפגע התאונה.

15. בית משפט קמא לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש דחה את טענת המערער לאחריות תורמת מצד הנהג המעורב, שיש בה כדי להשליך על רף הרשלנות של המערער וציין כי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודה המערער ודוח הבוחן אינם קובעים דבר לעניין התנהגות תורמת של הנהג המעורב שהובילה לתאונה.

16. בית משפט קמא קבע כי רף הרשלנות בעניינו של המערער אינו גבוה, זאת בשים לב לכך שלא מיוחסת לו נהיגה במהירות לצד עבירת הסטייה מנתיב, לכן הגדיר בית משפט קמא את רשלנות המערער כבינונית בנסיבות המקרה.

16. עוד קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה באירוע זה, בהתחשב ברף הרשלנות וברף החבלות שנגרמו כתוצאה מרשלנות המערער, נע בין מאסר על תנאי ועד מאסר בן 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות או צו של"צ, פסילה בפועל של 11 עד 36 חודשים וענישה נלוות.

17. בסופו של יום הטיל בית משפט קמא על המערער צו של"צ בהיקף של 200 שעות לתקופה של 12 חודשים; מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים שלמשך 3 שנים; פסילה בפועל של 28 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית; פסילה על תנאי של 6 חודש למשך 3 שנים; תשלום פיצוי לנהג המעורב בסך של 4000 ₪.

18. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין וכנגד גזר הדין.

טענות הצדדים

19. אשר להכרעת הדין טען המערער, כי שגה בית משפט קמא עת קיבל התנגדותה של המשיבה להגשת מסמכים בשלב הטיעונים לעונש והתעלם מהעובדה כי הודאתו של המערער באה במסגרת הסדר טיעון לפיו יתוקן כתב האישום והצדדים הגיעו להסכמות דיוניות לפיהן יתאפשר להגנה הגשת מסמכים שונים בשלב הטיעונים לעונש.

20. אשר לגזר הדין טען המערער כי בית משפט קמא החמיר בעניינו יתר על המידה בכל הנוגע לרכיב הפסילה בפועל. עוד טען המערער כי שגה בית משפט קמא עת קבע כי רשלנותו של המערער הינה בינונית והתעלם מהעובדה כי סטיית המערער לנתיב הנגדי היתה מינימאלית ובאה לאחר סיום עקומה בכביש בכיוון נסיעתו. לטענת המערער, סטייתו היתה קלה וכי זהירות יתרה על ידי הנהג המעורב היתה

בכוחה למנוע את התאונה ולכל הפחות למזער את הנזק ולכן היה מקום לקבוע כי רשלנותו של המערער היתה ברף הנמוך.

21. בנוסף טען המערער כי בית משפט קמא התעלם מנסיבותיו האישיות לרבות מצבו הרפואי כתוצאה מהתאונה.

22. לטענת המערער מתחם הענישה שנקבע ברכיב הפסילה בפועל הינו חמור ומוטעה בנסיבות העניין כי על אף שנקבע מתחם שנע בין 11 עד 36 חודשי פסילה בפועל ורף רשלנות בינוני החליט בית משפט קמא להטיל על המערער 28 חודשי פסילה ובכך נקלע בית משפט קמא לכלל טעות.

23. אשר על כן, ביקש המערער לקבל את הערעור ולבטל את פסק הדין ולחילופין להקל ברכיב הפסילה בפועל תוך מתן אפשרות למערער לנהוג בתחום כפר מגוריו ולו לצורכי הגעה לבדיקות ולטיפולים ולמסגד.

24. מנגד ביקשה המשיבה לדחות את הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

25. לטענת המשיבה אין מקום להחזיר את הגלגל אחורה לבית משפט קמא ולאפשר למערער לחזור בו מהסדר הטיעון ומהודאתו. המשיבה ציינה כי כל המוסכם בין הצדדים במסגרת הפגישה עם ראש שלוחת התביעות הוגש והמערער חזר בו בדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא ביום 27.11.22 מבקשתו לביטול ההסדר והמשיבה הסכימה במעמד אותו דיון להגיש את דוח הבוחן והתמונות הנלוות לו.

26. לטענת המשיבה החומר שהיה במחלוקת הינו תמונות שקשורות לכביש אחר ולעניין זה נתן בית משפט קמא שתי החלטות מפורטות שלא נפל בהן כל פגם וברגע שהמערער חזר בו מהבקשה לביטול ההסדר הודה במעמד אותו דיון והמשיך את הטיעונים לעונש אין לו להלין אלא על עצמו.

27. המשיבה סבורה כי רמת הרשלנות שנקבעה ע"י בית משפט קמא הינה נכונה בנסיבות העניין ובהתחשב בעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המערער. הדגישה כי המערער לא נתן הסבר סביר לסטייתו לנתיב הנגדי.

28. המשיבה ציינה כי בית משפט קמא תמך את מתחם הענישה בפסיקה בנסיבות דומות ובסופו של יום גזר על המערער עונש פסילה הולם את מעשיו בהתחשב בעברו התעבורתי.

דין והכרעה

29. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ועיינתי בתיק בית המשפט, לרבות בתסקיר ובמסמכים הרפואיים שעמדו בפני בית המשפט, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

30. הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים בהם טענה הערכאה הדיונית טעות ממשית או שגזרה עונש חריג באופן קיצוני ממתחם הענישה המקובל בנסיבות דומות (ראו: ע"פ 5057/06 **אגבאריה נ' מדינת ישראל** (3.5.07); ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3.7.06); ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (29.2.09)).

31. המקרה שבפניי אינו נופל לגדרם של המקרים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור שכן לא מצאתי כי העונש שנגזר על המערער חורג ממתחם הענישה המקובל במקרים דומים או סוטה ממנו במידה ניכרת, שמצדיקה התערבות בית המשפט בערכאת הערעור -ראו והשוו: רע"פ 6579/12 **אוחיון נגד מדינת ישראל** (9.9.12); רע"פ 3972/19 **צביה קנטור גוז נגד מדינת ישראל** (17.6.19); רע"פ 8765/09 **כלפון נגד מדינת ישראל** (20.1.10).

32. באשר לעבירות תעבורה המובילות לתאונות דרכים בהן נגרמות חבלות של ממש, כבר קבע בית המשפט העליון כי:

"מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות הדרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש" - (ע"פ 2247/10 **שלום ימיני נ' מדינת ישראל**, (12.1.11); כן ראו רע"פ 2564/12 **קרני נ' מדינת ישראל** (24.6.12)).

33. זאת ועוד, בע"פ 5167/05 **מג'דוב נ' מדינת ישראל** (10.10.05), קבע בית המשפט העליון כי:

"תופעת הפגיעות בנפש ובגוף עקב תאונות דרכים המשתוללות בכבישי הארץ מחייבת את מערכת המשפט לגייס את כוחותיה למלחמה יעילה, בכלים הקיימים, כדי לסייע במיגור מכת התאונות וקטילת חיי אדם תמימים עקב התנהגות עבריינית על הכביש. בין האמצעים הנתונים בידי מערכת המשפט, מצוי כלי הענישה. ראוי להשתמש בו באופן שישיג את תכליתו, ויביא, בין שאר האמצעים הננקטים, להחדרת המודעות לכללי המותר והאסור בנהיגה בכביש, ולסכנות האורבות מהפרתם".

34. **אשר לרף הרשלנות** במקרה דנן, העובדות שבכתב האישום המתוקן מדברות בעד עצמן. הסוגיה של העלאת טענות והבאת ראיות בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, הוסדרה בסעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), שלפיו:

"(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א)-

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי.

(ד) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

35. במסגרת סעיף 40(ד) לחוק העונשין, אימץ המחוקק את הכלל הפסיקתי שנקבע עובר לתיקון 113 לחוק העונשין, ולפיו במקרה בו הנאשם מודה בעובדות כתב האישום, ובעיקר כשמדובר בכתב אישום מתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, על כתב האישום לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה.

כך למשל בע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית** (14.5.15) התייחס בית המשפט העליון לסעיף 40(ב)(1) לחוק העונשין וקבע כי סעיף זה אינו חל "**במקרים שבהם הנאשם הודה בעובדות כתב האישום - שכן סעיף 40(ד) קובע כי הכלל בדבר איסור הבאת ראיות חדשות כפוף לחריג אחד, והוא זה הקבוע בסעיף 40(ב)(2)**". באותו מקרה הפנה בית המשפט העליון לע"פ 3667/13 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (14.10.14), שם צוינו הדברים הבאים היפים גם לענייננו:

"הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו. יש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה וכן, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה היתה להיות לו לעזר או להקל עמו. לכן משהודה הנאשם בעובדות כתב האישום - לרוב לאחר שיח ושיג עם גורמי התביעה ובמסגרת הסדר טיעון - משקף כתב האישום את הסכמת הצדדים לאמור בו. לפיכך, נהיר כי כל חזרה מהסכמה זו, שינוי שלה או הוספה לה בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תדרש לעמוד בתנאים מחמירים יותר - כפי שקובע סעיף 40(ב)(2) -" (שם, פסקה 26).

כך שבמסגרת תיקון 113 לחוק העונשין עוגן החריג, לפיו כשמדובר בכתב אישום שתוקן כחלק מהסדר טיעון, אל

לבית המשפט להידרש לעובדות או לנסיבות שלא נכללו בכתב האישום המתוקן וכי הבאת ראיות מקלות בקביעת מתחם העונש תהיה רק כאשר "הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין" - [כן ראו מאמרו של השופט מוחמד עלי, "על סדר דין וראיות בדרך לקביעת מתחם עונש הולם", הפרקליט נד תשע"ו, שם בעמ' 33-37 ובעמ' 39 שם נאמר כי "כאשר ניתנת לנאשם האפשרות להשפיע על קביעת תוכן כתב האישום- במשא ומתן לקראת הסדר טיעון - מצטמצמת אפשרותו של הנאשם להוסיף ולהביא ראיות מקלות בקביעת המתחם רק למקרים שנועדו למנוע עיוות דין"].

36. מכל מקום, נראה כי עניינו לא נכנס לגדר החריג לכלל שנקבע בסעיף 40(ד) לחוק העונשין. ראשית, מדובר בתיק בו הודה המערער בכתב האישום שתוקן, במסגרת הסדר טיעון, כך שהעובדה של נהיגה בקלות ראש הוחלפה בנהיגה ברשלנות והעבירה שונתה בהתאם. בהקשר זה אפנה לקביעות בע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' ארקאן (8.7.15), ולפיהן "כאשר מדובר בכתב אישום שהתקבל במסגרת הסדר טיעון, דרך המלך להוספת עובדות או נסיבות חדשות היא הכללתן, בהסכמה, בכתב האישום המתוקן... ככל שלא נעשה כן בכתב האישום, ניתן לפנות לבית המשפט ולבקש להביא ראיות כאמור, ובקשה זו תתקבל בנסיבות החריגות המפורטות בסעיף 40(ב)(2)".

37. שנית, כעולה מכתב האישום המתוקן, יוחסה למערער, בין היתר, עבירה של סטייה מנתיב נסיעה (בנסיבות מחמירות), כך שטענתו לפיה רשלנותו ברף הנמוך לא עולה בקנה אחד עם עבירה זו שבוצעה בנסיבות מחמירות ואשר הודה בה המערער במסגרת הסדר הטיעון, מבלי שניתן הסבר סביר לאותה סטייה מנתיב ואין מקום לטעון כי יגרם עיוות דין אם לא יתאפשר למערער להגיש ראיות נוספות להראות כי רשלנותו הינה ברף נמוך. לא למותר לציין כי אומנם בתיקון כתב האישום "נהיגה בקלות ראש" הוחלפה ב- "נהיגה רשלנית", אך הוראת החוק נשארה אותה הוראת חוק המיוחסת למערער שהינה סעיף 62(2) לפקודה וכלשונו של הסעיף: "נוהג רכב בדרך קלות ראש, או רשלנות...", כך שבית המשפט יבחן את רמת הרשלנות בהתאם לסעיף 62(2) לפקודה, לפי עובדות כתב האישום ונסיבות המקרה, כאשר כפי שהזכרתי לעיל, המשיבה ייחסה למערער בנוסף גם עבירה לפי תקנה 40(א) לתקנות והקובעת כי: "לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון". כך, שנסיבות המקרה די ברורות. המערער סטה לנתיב הנגדי, מסיבה שאינה ידועה, מבלי לתת הסבר סביר לכך והתנגש עם הרכב המעורב וכתוצאה מהתאונה, נפגע נהג הרכב המעורב ונגרמו לו חבלות של ממש ואף המערער נחבל חבלות של ממש. אין ספק שמדובר בנהיגה רשלנית כשרמת הרשלנות אינה מבוטלת כלל ועיקר, בלשון המעטה.

38. שלישית, גם כעולה מדוח הבוחן ותרשים התמונות שהוגשו בהסכמה, נסיבות התאונה הינן כשהמערער סטה ללא כל סיבה אובייקטיבית לנתיב נסיעתו של הרכב המעורב, מיקום האימפקט נמצא בנתיב נסיעתו של רכב המעורב והיה מגע בין חזית של רכב המערער לחזית צד שמאל של הרכב המעורב וכתוצאה מההתנגשות הרכב המעורב נדחף לאחור והידרדר לתעלה הסמוכה לכביש. ידגש כי המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ואין להיזקק לעובדות שלא בה זכרן בכתב האישום המתוקן בו הודה ולא הוכחו בראיות או בהסכמה מפורשת עם התביעה - ראו רע"פ 2564/12 קרני נגד מדינת ישראל (24.6.12); ע"פ חנונה נגד מדינת ישראל (21.1.15).

זאת ועוד למערער ניתנה האפשרות וההזדמנות להגיש את המסמכים שביקש להגיש כדי לשכנע את בית המשפט באשר למידת הרשלנות מטעם המערער (דו"ח בוחן ותמונות) ונחסמה דרכו להגיש מכתבים שנשלחו לרשויות לצורך תיקון הכביש.

גם מדו"ח הבוחן, כמפורט לעיל, לא ניתן ללמוד על רשלנות ברמה הנטענת על ידי המערער, ההפך הוא הנכון, ניתן ללמוד על קיומה של רשלנות כפי שהתרשם בית המשפט ולא נטען על ידי המערער, מכאן שהחלטת בית המשפט לא לאפשר הגשת מסמכים נוספים לא פגעה במערער ובפרט כאשר חזר בו מהבקשה לבטל את הרשעתו ולהתיר לו לחזור בו מהודאתו.

39. אשר לטענת המערער כי בית משפט קמא נתפס לכלל טעות כאשר הטיל עליו פסילה של 28 חודשים בזמן שקבע כי רף הרשלנות הינו בינוני, כך שהיה על בית המשפט קמא להטיל פסילה ברף האמצעי של המתחם שקבע (11 עד 36 חודשים) ולא ברף הגבוהה. סבורני כי לא נפלה שגגה כלשהי בקביעת עונש הפסילה בפועל. בית משפט קמא היה ער למתחם שקבע אך הדגיש כי בהתחשב במכלול הנסיבות, תוך מתן משקל לשיקולי ההלימה וההרתעה ובשים לב לרף רשלנותו של המערער ותוצאותיה הקשות של התאונה וכן תוך איזון ברכיב הענישה והימנעות מהטלת מאסר בפועל החליט בית משפט קמא להטיל פסילה לתקופה משמעותית שתבטא כל השיקולים לחומרא ותהווה מסר הרתעתי. מקריאת גזר דינו של בית המשפט קמא עולה כי גזר הדין מתמקד הן בנסיבותיו האישיות של המערער והן בשיקולים הקשורים באינטרס הציבורי, בחומרת העבירה ובתוצאותיה הקשות, זאת כמצוות המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, שנתן משקל בכורה לעקרון ההלימה מבין כלל שיקולי הענישה, בקבעו בסעיף 40 לחוק העונשין כי **"העקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**.

40. אומנם, המערער הפנה לעפ"ת (חי') 36094-10-11 **שטרית נגד מדינת ישראל** (23.1.12) וטען כי שם בית המשפט המחוזי ביטל עונש של 5 שנות פסילה בפועל והעמידו על 11 חודשים זאת לצד 400 שעות של"צ שנגזרו על הנאשמת בגין נהיגתה הרשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבלו שלוש הולכות רגל חבלה של ממש. אך לעניין זה ראוי לציין כי בית משפט קמא התייחס לפסק דין זה במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנהוגה. מה גם יש לציין כי אחד השיקולים שהביאו את בית המשפט המחוזי להתערב בתקופת הפסילה הוא העובדה שבית משפט לתעבורה ייחס לנאשמת עבר תעבורתי ובהמשך ציין כי אין לה הרשעות קודמות, כאשר בפועל אין לה הרשעות קודמות ועברה נקי וכך הסיק בית משפט המחוזי כי בנסיבות אחרות העונש שהיה מוטל היה קל בהרבה ממה שהוטל על הנאשמת. זאת ועוד במקרה שלפנינו לחובתו של המערער 10 הרשעות קודמות הכוללות עבירות של נהיגה באור אדום ושימוש בטלפון בנהיגה וחרף מעורבותו בתאונת הדרכים נשוא תיק זה לא הפנים את החובה לשמור על כללי הדרך.

41. אשר לכל המקובץ לעיל, **דין הערעור להידחות**.

ניתן היום, ד' ניסן תשפ"ג, 26 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.